

podací místo zákonem připuštěné a podán ve lhůtě na poštu (Sb. Boh. 1208, § 89 zák. o soudní organizaci).

V § 19 byla 8denní lhůta k oznámení změny v předmětu podniku nebo ve způsobu provozování nahrazena rovněž lhůtou 15denní. Na nesplnění této oznamovací povinnosti zavedla novela v § 19, odst. 3 sankci, že právo na předpis pojistného se promlčí teprve za šest let po uplynutí příspěvkového období.

Výpočet pojistného bude podle novely pro maloživnostenské podniky o nejvýše pěti stálých dělnících značně zjednodušen vyměřováním pojistného paušálem (úhrnkově).

Toto vyměřování bude prováděno na základě úmluv o paušalování pojistného, jež budou sjednány mezi úrazovou pojišťovnou a vrcholným svazem živnostníků a budou závazny pro všechny členy (§ 22). Podmínkou ovšem je, že v podniku je nejvýše 5 celoročně zaměstnaných dělníků.

Vymáhání pojistného. Exekučním titulem byl dosud podle § 1, č. 19 ex. ř. vykonatelný předpisný výměr úrazové pojišťovny, na němž potvrzení vykonatelnosti připojoval zemský úřad. Novelou byl v § 26 za exekuční titul prohlášen vykonatelný výkaz nedoplatků, na němž doložku vykonatelnosti připojí úrazová pojišťovna sama a vedle exekuce správní byla výslovně dopuštěna exekuce soudní, jejíž přípustnost se opírala dosud toliko o judikáty č. 144 a 251.

Převzetí pojistných smluv (čl. III, § 3). Pokud podnikatelé podniků úrazovému pojištění teprve novelou podrobených sjednali se soukromými pojišťovnami před 1. lednem 1944 pojistné smlouvy proti podnikovým úrazům ve smyslu úrazového zákona, převezme úrazová pojišťovna k návrhu podnikatele, jež nutno jí učiniti do 30. června 1944, práva a závazky z těchto pojistných smluv ode dne 1. ledna 1944 a vstoupí do pojistných smluv mocí zákona namísto podnikatelů.

Úplné znění zákona o úrazovém pojištění rak. ř. z. č. 1/1888, jak vyplývá z dosavadních změn, bude vyhlášeno ministerstvem hospodářství a práce ve Sbírce zákonů a nařízení v nejbližší době.

Glosy a aktuality.

Osmdesáté narozeniny odborového přednosty min. sprav. v. v. Antonína Hartmanna.

Když v září 1932 odcházel z činné služby ministerstva spravedlnosti odborový přednosta Antonín Hartmann na trvalý odpočinek, provázelo jej vedle díky a uznání za výtečné služby i upřímné přání, aby se ještě po dlouhá léta těšil z vykonaného díla. Přání to nevyznělo nadarmo. Vždyť letošního roku nejen že uplyne již dvánáct let od doby, kdy Hartmann opustil činnou službu, ale — a to je zvláště potěšitelné — Hartmann naplňuje dne 3. srpna letošního roku osmdesát let svého krásného života.

A i když víme, že by si Hartmann ve své vrozené skromnosti raději přál, aby nebylo tohoto vzácného jubilea vzpomínáno, při vrcholném významu jeho osobnosti nemůžeme přání to respektovati.

Pohlížejíce zpět na životní dráhu jubilantovu, zalétáme v duchu do Mladé Vožice, v níž se Hartmann narodil a kde prožil svá dětská léta, a provázíme jej pak dále do Tábora, kde studoval a absolvoval gymnasium. Universitu navštěvoval Hartmann jednak ve Vídni, jednak v Praze; zde se podrobil i státní zkoušce judičiální dne 29. října 1887 a státní zkoušce státovědecké dne 13. ledna 1888, načež dne 28. ledna téhož roku

vstoupil do soudní praxe u krajského soudu v Táboře, kde zůstal — s výjimkou krátké doby přidělení u krajského soudu v Budějovicích — až do roku 1890, kdy byl přidělen k okresnímu soudu v Plánici. Tam byl pak v roce 1895 jmenován soudním adjunktem a v roce 1897 samosoudcem. Od roku 1904 působil Hartmann v Praze u zemského soudu a to nejprve jako soudní tajemník a od roku 1911 jako rada až do roku 1916, kdy byl jmenován soudním radou vrchního zemského soudu. V listopadu 1918 přešel Hartmann do služeb ministerstva spravedlnosti a dne 5. prosince téhož roku ujal se tam vedení odboru pro civilní zákonodárství. Dne 30. června 1919 byl jmenován odborovým přednostou, v kteréžto hodnosti odešel pak dne 30. září 1932 na vyžádaný trvalý odpočinek.

Jak celkem je prostá tato životní dráha Hartmannova, tak zase s druhé strany je bohatě naplněna přemírou vykonané práce. Byla to především úřední činnost, které Hartmann vždy věnoval veškeré své síly, ať jako soudce nebo později jako vedoucí konceptní síla v ministerstvu spravedlnosti. Zvláště v dobách po roce 1918, kdy kupicí se problémy vyžadovaly na osobnosti postavené v čelo odboru pro civilní zákonodárství nejen dokonalých znalostí odborných, praktických zkušeností a neúporné činnosti, nýbrž i rychlého rozhodování a především iniciativní impulsivnosti, zvládl Hartmann svěřen mu úkoly s virtuositou jak úspěšnou, tak ve své podstatě jednoduchou a prostou vši vtíravé a falešné okázalosti. Že se mu úkoly ty zdařily tak dokonale, na tom lví podíl měla vedle přirozených duševních i fyzických předpokladů jeho předcházející pilná práce praktického soudce. Tehdy Hartmann, který si jako pečlivý glossátor zaznamenával veškeré civilní předpisy, judikaturu i literaturu, vybudo-

val si tak žulové základy, na nichž pak suverénně mohl plniti uložené mu úkoly. A tak můžeme sledovat, jak Hartmann v ministerstvu spravedlnosti připravil řadu důležitých osnov, které se staly později součástí právního řádu; vzpomeňme jen na př. manželské novely z r. 1919, zákona o domovnících, o zajištění půdy drobným pachtýřům, o zrušení svěřenství, o osvojení atd. Vedle těchto prací dlužno uvést i některé Hartmannem vypracované elaboráty, které shodou různých okolností nedošly však zákonodárné úpravy. Tak na př. připravil Hartmann v roce 1919 úplný text občanského zákona ve znění vyplývajícím z pozdějších novel a s vypuštěním všech zastaralých předpisů; elaborát zůstal však jen v rukopisu proto, že bylo rozhodnuto provést důkladnější revisi občanského zákona. Podobný osud sdílel i návrh nového exekučního řádu, jednotného zákona o veřejných knihách, o řízení v knihovních věcech, úpravě zakládání a doplnění knih; projednání těchto osnov předpokládalo totiž definitivní úpravu civilního řádu soudního resp. občanského zákona. Hartmann neomezoval se však jen na vlastní přípravu takovýchto předpisů, on účastnil se také nesčetných ministerských a parlamentních porad, a to i v jiných věcech, on ale ani neváhal podjati se každodenních drobných úředních prací spojených s aprobací. Obraz úřední působnosti Hartmannovy by zůstal nedokreslen, kdybychom nevzpomenuli jeho osobního poměru ke spolupracovníkům. Hartmann byl vždy srdečný, upřímný a prostý vši falše a s hlubokým smyslem pro pochopení potřeb svých bližních; svým podřízeným byl spíše otcem než představeným.

Vedle úřední činnosti vystupuje u Hartmanna stejně do popředí i jeho literární působnost. Byly to nejen příspěvky do různých právnických časopisů, nýbrž především pub-

likace samostatných zákonných kodifikací, které obohatily českou právníckou literaturu měrou předtím nebývalou. Rozsah místa nedovoluje nám zaznamenati veškeré práce, které vzešly z pera Hartmannova. Budiž alespoň zjištěno, že jedna z prvních samostatných publikací je český civilní řád soudní, vydaný v Táboře, a že za ním pak následuje téměř nepřehledná řada dalších děl, jichž počet vrcholí v době, kdy Hartmann navázal styk s Právníckým knihkupectvím a nakladatelstvím V. Linhart a kdy každoročně vycházela nová a nová Hartmannova díla. A při tom jsou Hartmannovy soubory — ať jsou to již komentované zákony, ať sbírky různých vzorců a podání či konečně praktické výklady — vždy příručkami zachycujícími pečlivě a věrně všechny s vlastní normou souvisící předpisy a judikaturu a jsou proto také bezpečnými průvodci a ukazateli po širokých oblastech civilního práva. Význam těchto publikací je pro českou obec právníckou téměř nedocenitelný a nelze si vůbec ani vytvořit představu, jak by se bez nich mohly české právnícké kruhy obejít. Jen zcela letmo stačí poukázat na větší takové soubory, na př. »Exekuční řád a exekuční zákon« (1925, 1934), »Nesporné řízení« (1926, 1931), »Jednací řád« (1927, 1931), »Obecný knihovní zákon« (1929, 1934), »Předpisy o soudech, jejich organizaci a soudnictví« (1933), »Sbírka vzorců k civilnímu soudnímu řádu a k exekučnímu řádu« (1926, 1930), »Sbírka vzorců k nespornému, konkursnímu a vyrovnacímu řádu« (1927), »Vzory soukromoprávních smluv a prohlášení a podání v nesporných věcech« (1935), »Sbírka příkladů knihovních žádostí a usnesení« (9. vyd. 1941) a jiné a jiné. Mnohé z těchto prací vyšly v druhém vydání, některé jsou rozebrány a čekají na další nové vydání. Mlčením nelze také pominouti významnou

Hartmannovu spolupráci na šestisvazkovém Komentáři k občanskému zákonu. Jak všestranný byl Hartmannův okruh činnosti, dosvědčuje v neposlední řadě i jeho redakční práce na Linhartem vydávané Právnícké ročence, která dosáhla letos již devátého ročníku.

Omezili jsme se ve vzpomínce k Hartmannovým osmdesátinám jen na momenty nejdůležitější. Ale již z tohoto letmého náčrtku je vidět, jakou pracovní dynamikou byl bohat celý život A. Hartmanna; může proto s uspokojením hledět zpět do minulosti. Hartmann by nikdy nemohl o sobě říci: »Amici, diem perdidit«, protože může vydat počet z každé minuty svého života. Vědomí spokojenosti, které musí naplňovat muže splňujícího takto své životní poslání, může mu býti ještě dlouhá léta údělem.

K. L.

Jest žaloba na rozluku vyloučena nesporným řízením podle § 17?

V rozvodových sporech mají strany často málo důkazů po ruce a úkol soudce při výslechu stran jest zvláště obtížný a výsledek nespolehlivý.

Jak si má počínati manžel, kterému bylo výrokem o vině ukřivděno, který však nalezl důkazy o vině druhé strany teprve po právní moci rozvodu?

I. Jde-li o skutečnosti resp. o důkazy o skutečnostech, sběhlých před rozvodovým rozsudkem, může

a) žalovati o obnovu vždy;

b) při skutečnostech, které jsou důvodem rozluky podle § 13 rozl. z., může se domoci žalobou přímo rozluky.

Jde-li o skutečnosti nastavší až po rozvodu, jsou rozhodny jen tehdy, jde-li o důvody rozlukové; uplatnití je pak musí žalobou.

II. Často však odpůrce — vítěz v rozvodovém sporu — ihned po právní moci rozvodového rozsudku zažádá o rozluku podle § 17 rozl. z. a protože v nesporném řízení se pak jen zkoumá stav ku dni rozvodového rozsudku, může snadno dojít k rozluce bez ohledu na nové, podlehlou stranou prokázané skutečnosti o vině strany zvítězivé.

1. Bylo-li totiž manželství již jednou rozloučeno, nelze docílití obnovy rozvodové rozepře.

2. Bylo-li již manželství rozloučeno podle § 17 rozl. zák., nemůže se manžel, z jehož viny bylo rozloučeno, domáhati sporem rozluky z viny druhého manžela; jeho žalobu jest odmítnouti (rozh. Sb. civ. 17.970).

III. Toto rozhodnutí 17.970 svádí však k mylným závěrům. Ve skutečnosti lze zjednatí nápravu:

1. Strana, v rozvodovém sporu podlehlá, může podáním žaloby o obnovu rozvodového sporu docílití, že event. zahájené řízení podle § 17 bude přerušeno až do pravoplatného skončení sporu o obnovu, neboť jde o zjištění, která jsou pro nesporné řízení jistě prejudiciální.

2. Strana v rozvodu podlehlá může ihned žalovati na rozluku — pak nelze již zahájití řízení podle § 17 (rozh. Sb. civ. 18.252).

3. Jestliže řízení podle § 17 bylo zahájeno dříve, než byl zahájen spor o rozluku, pak bude sice prováděno, to však nebrání odpůrci, aby nezahájil a neprovedl spor o rozluku. Řízení sporné jest totiž širší než nesporné, které jest omezeno na úzký rámec výsledků sporu o rozvod. Proto ve sporu nelze namítati litispendenci, vzhledem k již zahájenému řízení nespornému.

4. Jestliže ovšem v řízení nesporném dojde k výroku, že manželství

se rozlučuje, nelze již žalovati na rozluku (vysloviti rozsudek, že manželství se rozlučuje). Ve sporu je nutno omeziti žalobní žádost na otázku viny. Totéž platí, jestliže rozluka byla právoplatně povolena v nesporném řízení podle § 17 (s výrokem o vině převzatým pouze z rozvodového sporu), manžel »vinný« však chce uplatnití skutečnosti sběhlé po rozvodu a svědčící o vině (též) druhé strany, na př. cizoložství. Kdyby v takovém případě bylo žalováno na »rozluku«, musila by žaloba býti odmítnuta; — viz rozh. Sb. civ. 17.970.

Správné jest žalovati pouze na změnu výroku o vině, tedy na př. že »manželství Josefa a Anny Novákové prohlašuje se za rozloučené z viny obou stran« (to v podobném případě bude nejčastější).

5. Jestliže tedy bude zahájeno napřed řízení sporné, bude pozdější žádost podle § 17 odmítnuta (rozh. Sb. civ. 18.252). Jestliže však napřed bude zahájeno řízení nesporné podle § 17 a potom teprve podána žaloba, poběží obě řízení vedle sebe, výrok o rozluce však může býti vydán jen jednou: Bude-li manželství rozloučeno usnesením, nespornou cestou, nutno žalobu (a sporný rozsudek) omeziti na výrok o vině; bude-li dříve rozloučeno rozsudkem, ve sporu, pak řízení nesporné bude bezpředmětné a žádost tedy bude zamítnuta. Bude tedy na soudu, aby uvážil, zda by nebylo vhodné podle § 190 c. ř. s. jedno z řízení přerušiti. Prakticky bude asi přerušeno řízení sporné, které bude vždy vzhledem k rozh. Sb. civ. 7014 »mladší« než řízení nesporné (viz shora sub 2., a rozh. č. 18.252) — tento názor alespoň schválil Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 26. V. 1944 R VII 63/44/1, vydaným ve sporu Ck XXVIIa 47/43 krajského soudu civilního v Praze (vzhledem k rozhodnutí Nejvyššího soudu v Brně ze

dne 23. III. 1944 R I 18/44 a Vrchního soudu v Praze ze dne 1. XII. 1943 R VIII 157/43/I.)*)

Antonín Špaček.

Jak rozuměti ustanovení § 66, odst. 1 c. ř. s. o tom, že právo chudých se povolí v každé stolici zvlášť.

Ustanovení § 66, odst. 1 c. ř. s. (ve znění vl. nař. Sb. č. 39/1944), že právo chudých se povoluje v každé stolici zvlášť, je naprostou změnou dosavadního práva, podle něhož první stolice povolovala právo chudých zásadně pro celý spor, tedy i pro řízení opravné (§ 2, věta 1 vl. nař. Sb. č. 229/1936). Novou formulací má se zabrániti, aby se neprovádělo řízení o beznadějných opravných prostředcích, jejichž vyhlídka může jasně posouditi jen sama opravná stolice.

Právo chudých se tedy zásadně povolí (výjimky stanoví § 66, odst. 2 c. ř. s.) pro každou stolici zvlášť; a ovšem, pro každou stolici bude muset být o povolení práva chudých žádáno, i když ne zvlášť.

Jde tedy o to, vyložití, co je to tatož instance a rozličná instance ve smyslu § 66, odst. 1 c. ř. s.

Nebude pochyb o tom, že za tutéž instanci dlužno pokládati soud, jemuž byla věc přikázána podle § 44 j. n. od dovolaného soudu, jenž se shledal býti nepřislušným; stejně tomu bude v případě § 60, odst. 3 j. n., jestliže sborový soud první stolice, proveda šetření žalobcova ocenění sporu, shledá, že je příslušný okresní soud a žalobu proto jemu odstoupí; o novou stolici nemůže se jednatí též v případě § 261a c. ř. s., když žalobce navrhne, aby pro pří-

pad vyhovění námitce nepřislušnosti byla žaloba postoupena příslušnému soudu, který označí. Je konečně přirozené, že pod činnost jedné stolice patří i úkony soudce dožádaného a z příkazu činného.

Ve všech těchto případech jde totiž stále o řízení před první stolicí, i když věci se zabývá jiný soud než původně dovolaný a i když nastane snad přesun příslušnosti mezi krajským a okresním soudem, takže jednou povolené právo chudých v první stolici se vztahuje i na další úseky prvostoličného řízení.

O nové instanci nebude však možno mluvit ani v případech § 497, odst. 1 a § 510, odst. 1 a 2 c. ř. s., neboť tady představuje řízení před soudem, k němuž byla usnesením vyšší stolice vrácena k dalšímu jednání a novému rozhodnutí, s řízením předchozím (přerušeném jenom řízením před opravnou stolicí) jediný celek. Pokud jde o advokátský spor, bude před nižší stolicí, jejíž rozhodnutí bylo zrušeno, vystupovat proto jako zástupce ex offio ten advokát, který byl výběrem advokátní komory jmenován dříve pro řízení před touto stolicí a jehož činnost přechodně po dobu řízení u opravné stolice byla přerušena.

Jestliže však soud této nižší stolice — po nařízeném doplnění jednání — znovu rozhodne a jestliže strany do tohoto nového rozhodnutí podají opět opravný prostředek a dostanou tak věc znovu k témuž vyššímu soudu, který se věcí již jednou obíral a který již dokonce jednou v této věci právo chudých žadateli povolil, bude muset podle mého názoru pro tuto opravnou stolici znovu být žádáno o povolení práva chudých. Vždyť toto nové řízení před opravnou stolicí s prvním řízením před touto opravnou stolicí již vnitřně nesouvisí, jako tomu bylo v případě §§ 497 a 510 c. ř. s., nehledě ani k tomu, že opačným pojetím zmařil

*) Podnětem k této úvaze jest případ, projednávaný pod Ck XXVIIa 47/43, Nc XVI 1761/42, Ck VIIIa 39/43 krajského soudu civilního v Praze, kde shora zmíněné zásady byly předmětem a výsledkem úvah obou nižších stolic a dvou rozhodnutí Nejvyššího soudu v Brně, R I 18/44 ze dne 23. III. 1944, a R I 316/43 z 23. IX. 1943.

by se účel novelisace, totiž zabrániti provádění řízení o beznadějných opravných prostředcích. Vždyť dlužno uvážiti, že nižší soud je názorem soudu vyšší stolice vázán (§ 449, odst. 2, § 511, odst. 1 c. ř. s.), takže podání nového opravného prostředku proti novému rozhodnutí nižšího soudu, jež má alespoň býti přizpůsobeno právnímu názoru odvolacího soudu, bude míti jistě mnohem menší naději na úspěch než opravný prostředek před tím podaný.

Podobně rozhodne-li soud ve věci jen ohledně důvodu právního nároku mezitímním rozsudkem (§ 393 c. ř. s.), do něhož se strany odvolají, po př. do příslušného odvolacího rozsudku dovolají a rozhodne-li pak soud prvé stolice ohledně výše nároku rozsudkem konečným, bude muset být pro odvolání do tohoto konečného rozsudku a pro dovolání do příslušného odvolacího rozsudku znovu žádáno o právo chudých a u soudu opravné stolice o tomto návrhu znovu rozhodnuto, protože právo chudých bylo poprvé odvolacím resp. dovolacím soudem povoleno právě jen ohledně té otázky, o níž tento soud mohl — v rámci opravného prostředku — rozhodovat, tedy ohledně důvodu. Podporu těchto vývodů hledal bych i v § 393, odst. 3 c. ř. s., podle něhož se mezitímní rozsudky pokládají vzhledem k opravných prostředkům za rozsudky konečné.

To platí *mutatis mutandis* i o odvolání a dovolání do konečného rozsudku, jemuž předcházela částečný rozsudek podle § 391 c. ř. s. I částečný rozsudek se pokládá ohledně opravných prostředků za samostatný rozsudek (§ 392 c. ř. s.).

V obou posléze uvedených případech je ovšem jednání o konečném rozsudku před první stolicí stále jednáním před touže instancí, jako bylo jednání o rozsudku mezitímním resp.

částečným, takže bylo-li tehdy povoleno právo chudých před omezením jednání na důvod sporu nebo na část žalobního podání, vztahuje se tehdy povolené právo chudých i na řízení o konečném rozsudku před první stolicí.

Opravné prostředky proti usnesení o privilegovaných obranách, o nichž bylo po oddělení jednání rozhodnuto samostatným usnesením (§ 261, odst. 1 c. ř. s.) a proti rozhodnutí ve věci samé později vydanému předkládají se k rozhodnutí také »různým« stolicím ve smyslu § 66, odst. 1 c. ř. s., ač jde ve skutečnosti o týž soud opravné stolice. To platí ostatně o všech rekursech, podaných do usnesení, jež budou vydána během sporu a proti nimž je samostatný opravný prostředek. Z toho plyne, že strana bude muset pro opravné řízení proti konečnému rozhodnutí znovu žádati o povolení práva chudých, ač již v této věci před tímž soudem opravné stolice bylo právo chudých již povoleno.

Právo chudých v jedné stolicí povoleno vztahuje se i na řízení o navrácení v předešlý stav; nevztahuje se však, jak je samozřejmé, též na žalobu navzájem a na žalobu o zmařenost a obnovu,

Pro výklad pojmu »stolice« můžeme hledati poučení ve výsledcích, ke kterým dospěla německá literatura a judikatura, jen s velkou opatrností a to vzhledem k rozličné povaze obou procesního práva (ačkoli výsledky jsou v podstatě stejné); nad to mnohé instituty jedné právní oblasti nejsou vůbec známy v oblasti druhé; přesto není bez zajímavosti, že pojem »stolice« v § 119, odst. 1 RZPO je míněn — jak němečtí komentátoři souhlasně udávají — ve smyslu § 25 zákona o soudních útratách z 18. VI. 1878, Říš. zák. str. 141, nikoli ve smyslu RZPO. I u nás bude hledati poučení o pojmu instance ve smyslu § 66, odst. 1 c. ř. s. spíše v zákoně

o soudních poplatcích než v samotném civilním soudním řádě.

K instanci (ovšem jen první) náleží podle doslovu § 66, odst. 1 c. ř. s. také řízení exekuční. Bližší výklad sporných otázek s tím spojených přesahuje však již rámeček této glosy.

Josef Ranftl.

Neúplnost vládního nařízení Sb. č. 44/40?

Povinná strana podala žádost za odklad exekuce vyklizením bytu ve smyslu vl. nař. Sb. č. 44/40 a žádala současně, aby jí byl až do rozhodnutí meritorního povolen odklad exekuce. Okresní soud odklad povolil, soud rekursní k rekursu vymáhající strany usnesení I. instance změnil a žádost za odklad zamítl s tímto odůvodněním:

»Odložení exekuce může se státi jen v případech zákonem určených. Přichází zde v úvahu toliko § 42 ex. ř. a vl. nař. Sb. č. 44/1940. Důvody, pro které může býti exekuce odložena, v uvedených zákonných předpisech neustanovují, že by exekuce mohla býti odložena též pro podání žádosti za odklad exekuce, jako je v tomto případě.« —

Další stížnost nejvyšší soud odmítl jako nepřípustnou s odůvodněním, že

»v řízení o odkladu exekuce podle vládního nařízení Sb. č. 44/1940 není proti rozhodnutí soudu druhé stolice opravného prostředku (§ 7 nařízení). Tento předpis se vztahuje nejenom na konečné vyřízení, ale i na předběžné povolení odkladu exekuce až do právoplatného rozhodnutí, neboť i toto bylo vydáno v rámci podle citovaného vládního nařízení. Názor dovolacího rekursu, že tu jde o odklad exekuce podle § 42 ex. ř., doplněného ustanovením § 7 nař. Sb. č. 44/1940, nemá v zákoně podkladu a není nikterak podporován ani rozhodnutím čís. 17911, jehož se dovolává.« —

Podle tohoto rozhodnutí rekursního soudu může tudíž celé nařízení Sb. č. 44/40 o odkladu exekuce býti učiněno úplně nepraktickým, jestliže soud zahájí o žádosti sice šetření, ale nepovolí předběžný odklad exekuce až do rozhodnutí meritorního. Když

bude výkon exekuce proveden a povinná strana vyklizena, nemohla by bez bytu čekati několik měsíců, než bude řízení o podmínkách odkladu podle nařízení Sb. č. 44/40 provedeno, nehledě k tomu, že odklad výkonu exekuce již provedené jest pojmově nemožným.

Rozhodnutí rekursního soudu nepokládám za správné, neboť odklad, o který povinná strana žádala, jest jen přirozeným důsledkem nařízení Sb. č. 44/40, a soud I. instance nemusil vůbec žádné usnesení vydávati, poněvadž odklad provedení exekuce až do doby, než rozhodne soud ve věci meritorně, jest přirozeným důsledkem znění nařízení Sb. č. 44/40. Jestliže totiž § 7 nařízení Sb. č. 44/40 ustanovuje, že soud může povolit na návrh žadatele odklad exekuce na určitou dobu, o které koná zvlášť šetření, jest tím již automaticky řečeno, že exekuce nemůže se provésti, dokud soud o žádosti meritorně nerozhodne.

Usnesení soudu I. instance, které bylo rekursním soudem změněno, jest tudíž pouhým důsledkem a následkem, který vznikl tím, jakmile povinná strana podala žádost za odklad, a není zapotřebí ani zvlášť oň žádat ani zvlášť jej povolovati. Kdyby měl býti správný názor soudu II. instance, pak by se exekuce musila vždy bezpodmínečně vykonati, žádost za odklad byla by již předem zamítavě vyřízena a nařízení Sb. č. 44/40 nemělo by vůbec účinnosti. Kdyby ale názor soudu II. instance byl správný, pak by se jevilo nezbytným vl. nařízení Sb. č. 44/40 doplniti ustanovením, že »podání žádosti za odklad exekuce vyklizením jest důvodem k odkladu její na dobu, než bude o žádosti právoplatně rozhodnuto.«*)

Adolf Harsa.

*) Viz však vývody v článku J. Fialy »O ochraně dlužníků v řízení exekučním podle vl. n. Sb. č. 44/1940«, str. 213 — V. roč. tohoto časopisu. — Pozn. red.